

Θεοτόκος: η πάντοτε μένουσα

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Στην αβεβαιότητα του σύμπαντος κόσμου, στις θλίψεις και στεναχώριες προσωπικές και συλλογικές, στις ποικίλες ασθένειες και στους πολλούς τρόπους θανάτου, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί γιορτάζουμε την Κοίμηση της Θεοτόκου. Γιορτάζουμε, δηλαδή, τη μετάβασή της από το θάνατο στη Ζωή, από τη φθορά στην αφθαρσία, από τα πρόσκαιρα στα αιώνια.

Πώς να μη γιορτάζουμε αυτήν που έφερε ανάμεσά μας το Σωτήρα μας; Πώς να μην πανηγυρίζουμε αυτήν που έγινε μεσίτριάστο Θεό; Ποιος άλλος, αλήθεια, άνθρωπος δέχτηκε τόση δόξα, τόσους ύμνους, τόση αγάπη;

Όμως, ό,τι και να πούμε για την Παναγία, αυτή παραμένει το μεγάλο μυστήριο που προσεγγίζεται με δέος, σεβασμό και σιωπή. Είναι η Θεοτόκος, που έτεκε τον Θεό ως άνθρωπο· είναι η Παναγία, που είναι «υπερτέρα πάντων των αγίων»· είναι η «Μητέρα του Θεού ημών» κι άρα οικεία, δική μας.

Κανένα χάρισμα δεν δίδεται χωρίς να προηγηθεί ή να έπεται κάποιος σταυρός, κάποια δοκιμασία μικρή ή μεγάλη, ανάλογα με το χάρισμα. Η Παναγία, ως Κεχαριτωμένη, πέρασε πόνο και θλίψη από την αρχή μέχρι τέλους. Κοντά στον Υίο και Θεό της, ένωσε πιο πολύ την απόρριψη τού κόσμου, την εγκατάλειψη, το «σταυρωθήτω».

Δεν είναι κρίμα να έχουμε την Παναγία που μας κατανοεί στις δυσκολίες μας, που θέλει να μας συμπαρασταθεί, που δεν μας εγκαταλείπει ό,τι και να είμαστε, κι εμείς να στηριζόμαστε απόλυτα στις δυνάμεις και στο λογικό μας;

Βέβαια, για να ζητάς από κάποιον να συμπορευτεί, θα πρέπει να έχεις οικειότητα μαζί του, αλλιώς γίνεται θράσος. Η οικειότητα με τη Μητέρα του Θεού μας αποκτάται όταν αγαπούμε τον Υίο της και θέλουμε να ζήσουμε τη ζωή του. Τότε καταργείται η απόσταση, η συστολή, η φοβία. Μεταποιούνται σε δέος, σεβασμό και «ταπεινό παρακάλιο».

Όπως αθόρυβα και ανυποψίαστα γεννούσε το Σωτήρα του κόσμου, που έμελλε να χωρίσει την ιστορία και τους ανθρώπους, έτσι αθόρυβα και ανυποψίαστα ζει και προστατεύει, βοηθά και συμπορεύεται με τον καθένα μας. Ως μάνα κι ως εκείνη που μας αγαπά «καθώς ο Υιός της», δεν περιμένει να έρθει μόνο όταν την καλέσουμε.

Η εορτή της Κοίμησης της Θεοτόκου είναι η ευκαιρία μας να την τιμήσουμε, να τη δοξάσουμε, να την πανηγυρίσουμε, γιατί της πρέπει και της το οφείλουμε από φιλότιμο. Είναι, όμως, και η ευκαιρία να βγούμε από τη μιζέρια της μοναξιάς και

των προβλημάτων μας,συνειδητοποιώντας πως έχουμε μαζί μας την Παναγία μας «την Μητέρα του Θεού ημών».

«Υπεραγία Θεοτόκε, εσύ που είσαι «τιμιωτέρατωνΧερουβείμ και ενδοξωτέρατων Σεραφείμ», με δόξα, δηλαδή, που υπερβαίνει αγγέλους και ανθρώπους,σ' ευχαριστούμε που έγινες«η γέφυρα που μας ανέβασε στον ουρανό». Σ' ευχαριστούμε που δεν μας εγκατέλειπες με την κοίμησή σου και είσαι παρούσα στη ζωή μας. Με τις πρεσβείες σου αςλυτρωθούμε από κάθε μορφή θανάτου του βίου τούτου και κυρίως από τον πνευματικό θάνατο, το χωρισμό από την όντως Ζωή, ώστε νυν και αεί να είμαστε ενωμένοι με τον Υιόν σου και μαζί σου».

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN